

UNUTMABENİ ÇİÇEKLERİN

Merve KOÇAK KURT

Hayatın bütün eyllüllerine...

Küçük, eski bir leke ellerimde *şimdi*.

Sen piyanonun başındayken... Parmakların tuşlara dokunurken... Gözlerin eksik bir yeşili saklarken yosun yerine... Uzaklara, çok uzaklara bakarken...

“En güzel çiçeklerde saklanıyor zaman.” demiştin ya günün birinde.

“Bu ne güzel bir cümle, dize mi demeliyim yoksa! Hiç eksilmesin pencereden.” demiştim ben de.

Şimdi, lapa lapa bir beyazlıkta eskiyor kardan adamın kelimeleri...

‘Kar beyazdır ölüm’...

Söylediğimiz şarkıya benzeyeceğimizi nereden bilebilirdik!

...

Zihnimin kuytularından çekip çıkarıyorum arada. Bir *anı* olarak yaşamana gönlüm el vermiyor. O ilk bakışı, o ilk gülüşü, o ilk düşüüşü yaşıyorum. *Yine yeni yeniden...* Bazen de kâğıdın beyazıyla kesiliyor parmak uçlarım. Sözler diziyorum ardın sıra.

Saçlarımı ense kökünden kazıdığım o yaşların çılgınlığıyla anıyorum seni hep.

İçime bir güz ikindisi doluyor yine. Adına *yaşamak* diyorum.

İçimden şarkılar söylemeyi hâlâ seviyorum. Fısıldayarak konuşmayı bazen... Kaldırım kenarlarına oturup kendimi yağmura bırakmayı... Saçlarımı gecenin karasına katmayı... Pencereden bakıp dalmayı...

Yaşadığım anı güzelleştirmeyi, ışığın peşine düşmeyi, göğün yüzüne gülümsemeyi de unutmuş değilim inan.

Karanlığı örtüp ışığa kavuşmayı dilerken, hayatım boyunca beklediğim, bundan başka bir şeydi. Aslında hayat yaşadıklarımızdan çok yaşamadıklarımızdı. Ellerimizdeki dualar belki biraz da...

Sonsuz ihtimaller arasındaki yokluktan seni çıkardığımda, geriye sadece kocaman bir boşluk kalıyor artık.

Kalan, her zaman için *gidenden* daha çok acı çekiyor. Saçları beyazlıyor. Kalbi ağrıyor. Eksik kalıyor. Yaşıyor gibi yapıyor. Ama yaşa(ya) mıyor. Bazı şarkıları (*birak söylemeyi*) işitmek dahi istemiyor. Öylesine büyük bir boşluk/la kaplıyor ki içini, dünyayı sığdırsan sığacak...

Dünya, senden sonra ne çok ufaldı bilsen!

Hiç aklına gelir miydi ardında bunca söz yığını kalacağı?

Ah!

“İnsanın bir kızı olmalı, bir de Elif’i...” derdin hep.

Bir kızım var biliyor musun! Adı, *Eylül Elif...* Ellerinden tutup dolastığım. Mavi gülüşüyle nefes aldığım. Bakışıyla hayat bulduğum.

Hep hayal ettiğimiz gibi. *‘Kızımız olacaktı’...*

...

Giderken, bir daha hiç dönmeyeceğini biliyor gibi vedalaşmıştın. *Ne tuhaf!*

“Küs müyüz hâlâ?” diye sormuştun, en son aradığında.

“Evet!” demeseydim keşke. *“Hakkını helal et öyleyse!”* demeseydin.

Keşke o son konuşmayı yapmasaydık. Kavlimiz baki kalsaydı...

“Keşke’si olmadan yaşamayı öğrenmeli insan!” derdin. Öğrenmek zaman alıyormuş. Öğrendim!

Sonra, zaman geçtikçe, neye dönüştüğünü daha iyi anladım: *İç sesim* olmuştun.

Bir de sonsuz gül bahçesi, kanatıp duran...

Allah’ım ne olur bu sefer fazla acımasın canım, diye dua ediyordum her seferinde. Nefes alırken... Bir derin ırmak oluyordun bazen. *Asi* bir nehir bazen de... İçinde boğulup kalıyordum. Rüyamda...

İlkin kalbimdeki bu ılıklığın sebebini anlayamamıştım. Yaranın tazeliğinden mi sıcaklığından mı bilmem.

Oysa rüyaydı. Biliyordum. Yıllar önceydi. Vurulmuştum. Bir kurşun kalbimin kenarından sıyrıp geçmişti ve ılık ılık kan akıyordu. Parmaklarımı uzattım. Ucuna kan bulaştı. Ayaktaydım hâlâ. Acının keskinliğinden gözlerim kararıyordu. Öylesine gerçekti ki rüyam, yıllar geçse de üstünden unutulacak gibi değildi.

“Niçin gelmiyorsun?” diye soruyordun.

Bir nar bahçesi içindeydik. Dört bir yanımız deli narlarla kaplı... Kızıl çiçeklerine kan bulaşacağını nereden bilirdim.

Sonrasında, parmaklarımın ucundaki kanı mürekkep yapıp yazıyordum. Sana. Seni. Rüyamdı/n. Dilediğince özgür...

...

Hiç olmasa bile *senede bir gün*... Buluşacaktık! Öyleydi kavlimiz.

Konuşsak, ne konuşurduk sahi?

Sen müzisyen olacaktın, o öğretmen, diğeri mühendis... Her birimiz ayrı serüvenlere atılacaktık. Şarkılar söyleyecektik, sazlar çalacaktık, şiirler okuyacaktık. Yine hep bir arada olacaktık. Hiç bıkmayacaktık.

Senede bir gün bile olsa. Buluşacaktık. Ömür boyu.

Küçük bir şehrin tutulmamış yeminleri olmayacaktık. Gidenlerin ardından ağlamayacaktık bir de.

Yıllar geçti. Söz, söz olarak kaldı sadece. Oysa öyle konuşmamıştık.

Hiçbir zaman gidemedim o gün oraya, *senede bir gün* bile olsa...

Eylülün biriydi. “İki elimiz kanda dahi olsa geleceğiz!” demiştik. Eylülde gelecektik. Araya neler girdi neler: Yüzlerce kilometre, onlarca şehir, bitimsiz bir mesafe, okulun sınavları, hayatın hayhuyları, sonrası hep aynı... Yollar ayrıldı!

Telefonun yoktu. Adresin yoktu. Hiçbir izin yoktu artık bende.

Yokluğun büyüüp kocaman bir boşluğa dönüştü sonra. Mesafeler, sözleri unutturdu. Yeni yüzler, yeni sesler, yeni isimlerde bulduk aradığımızı. Yıllar, o ilk heyecanımızı yendi.

Sonra da haberini aldım zaten...

...

Yaklaşık çeyrek asır sonra yine aynı yerde olacağım. Eylül olacak aylardan. Yine biber sığağı. Yine kırmızı olacak balkonlar. Dizi dizi ip ip. Yine kış hazırlıkları. Sonra, bir de *unutmabeni* çiçekleri ellerinde çocukların.

Sonbaharımız olacak belki bu *Eylül!* Son-bahar. Son bahar.

Yaşımız *kırk*. Yaramız *açık*. Dilimiz *yanık*.

...

Şimdi kadim bir şehirde sen... Ulu ağaçların gölgesinde... Dinleniyorsun.

Ellerim hep bir mezarı kazıyor rüyalarımda.

Anların toprağı alabildiğince soğuk. Beyazlar örtüyor üstünü.

Biraz daha erken davransaydın, hayatta olabilirdin belki!

Kar yağıyor yine içime. Mevsim yazdı daha yenilerde. *Şimdi güzün eşiğindeyim*. Çiçekler açmıştı oysa. Şiirler doldurmuştu göğü. Gök, yüzünü dökmüştü yağmura bürünüp. Hüznü başımıza ağırlığınca yağdırmıştı.

'Asırların hüznü yığılmış sanki bu yıla.'

Doksanüçe gidebilirdim belki, yine aynı cümleyi kurabilirdim, yine *onyedi onyedi onyedi* olabilirdim, yine bir şiiere dön(üş)ebilirdim.

"eylül! kırılğan mevsim!

cam hançeri güzün

*dağılırdı kalbimde"** derken...

...

O gün gelmişti işte.

Kadim dostlarla buluşacağımız yere doğru ilerliyordum. Bir okulun önünden geçerken, tabelası dikkatimi çekiyor: "*Şehit Piyade Er Ortaokulu*".

Sensiz bir eksik olacaktık. Hep. Bir eksik.

Ben ise hep *yarım*.

* Hilmi Yavuz